

**Världen,
den var så stor
på den tiden.
Den är större nu
men mer
inskränkt än nånsin.**

MATTIAS WINGREN

ARVID MÖRNE | DIKTER

Vinnarbidragen 2024

SVENSKA FOLKSKOLANS VÄNNER

Vinnarbidragen
i Arvid Mörne-tävlingen

2024

Skrifter utgivna av Svenska folkskolans vänner – volym 243
ISBN 978-952-7076-66-8
Layout: Rabbe Sandelin
Oy Nordprint Ab, Helsingfors 2024

Vinnarbidragen
i Arvid Mörne-tävlingen

2024

Arvid Mörne-tävlingen 2024

Första pris, 5 000 euro, går till Felicia Sarling, Uppsala, Sverige för ”Kap Cavella”, en driven och suggestiv svit som ger prov på lyrikens förmåga att i elliptisk form kommunicera komplexa känslor och erfarenheter. I fem förtätade dikter tecknas ett sammanhang präglad av såväl det trygga och familjära som det motsägelsefulla och ovissa. De exakta observationerna stärker upplevelsen av närvaro och förankring i en specifik miljö, en platsens poesi, men tilltalet är inte begränsande utan riktar sig till varje läsare som gör sig mottaglig för textens spänningar och nyanser.

Andra pris, 3 000 euro, går till Vivi Lindberg, Helsingfors, för diktsviten ”Valar som sjunger och stjärnor som faller”. Här möter läsaren ett diktsubjekt som med en tricksteraktig Diva-energi rör sig genom sitt poetiska universum som består av hemliga förälskelser, kråkor i bröstet, Napoleon och en fisk som kallas Vånda. Med en suverän känsla för språk och stil balanserar Lindberg mellan det melankoliska, tragikomiska och bångstyrt laglösa utan att någonsin tappa greppet om den lyriska integriteten. Istället blir läsaren gång på gång överraskad av den riktning dikterna tar.

Tredje pris, 2 000 euro, går till Mattias Wingren, Vasa. Wingren utforskar i sin dystopiska diktsvit ”Terminal” gränssnittet mellan människa och maskin, minne och mardröm, liv och utplåning. Konspiration, desinformation, ”våldsam eskapism”. ”Är detta/ vad vi väntat på?” frågar sig Wingren mitt i en rytmiskt säker, visuellt uttänkt helhet, där det utopiska avslöjar sig i en ändlös fascination för språket som en teknologi där vi möts och tar plats.

Ett hedersomnämning tilldelas Sonja Lindstedt, Åbo, för diktsviten ”Vad är fel på mig?”. Doomscrolling, koncentrationssvårigheter, bokstavsdiagnoser och utseendefixering är några av de ämnen som aktualiseras i Lindstedts tonsäkra och jargongspäckade dikter. Med humor, ironi och djupaste allvar beskriver diktjaget sin livssituation och håller samtidigt upp en kritisk samtidspegel.

Ett hedersomnämning tilldelas Ida-Maria Sola, Åbo, för en meditativ diktsvit där jogging står i centrum, och oro, förgänglighet och minnen av en brusten kärlek finns i periferin. Hur livet blev som det blev väcker förundran hos diktjaget, och själva springandet är ett sätt att försöka fly, men samtidigt ett sätt att höra till och bli en del av allt: ”det är omöjligt att färdas och att gråta. det enda som hörs är ljudet av oss, som djur i kvällen, en flock fötter”.

I pris

Felicia Sarling

Jag är 24 år och kommer från Åland. Nu bor jag i Uppsala där jag studerar till psykolog, och innan det tog jag kandidatexamen inom freds- och utvecklingsstudier. Inspirerad av muminpappan började jag som nioåring nedteckna mina memoarer, men när mina få livserfarenheter hade sammanfattats på några sidor övergick jag till att skriva dagbok. Det har jag ännu inte slutat med. Genom åren har olika kreativa uttrycksformer kommit och gått, men min bestående favorit är poesin.

Kap Cavella

I

Nere vid klipporna
står bastun med blicken vänd mot havet
där färjan går sin långsamma rond
kryssar mellan kobbarna

Lågorna hotar att slå sig ut
ut genom den tunna rosten
skör som surskorpor
ut mot lägsta laven
för att slicka genomskinligt blåvita ben

Gallret
i bastuspisens hjärta
faller samman
lägger sig efter fyrtio år till rätta
i mjuk aska

Spisluckans fönsterglas
borde inte kunna spricka
men gör det till slut
Skärvorna håller ihop så gott det går
men ändå
en tidsfråga innan havsblöta fötter
springer över dem

II

Våra tänder är gjutna ur samma form
De ligger omlott och
våra hörntänder är spetsiga
De vässas av skratt

Vi slåss och kramas
äcklas och ömmar
frågar på omväg:
Hur gick det för dig sen?
Äter ur samma rökta abborrar
rykande
uppfläkta

III

Tälj ett spjut och sikta noga
Skär med kniven ett snitt
upp över min buk
Dra med fasta händer ut mina inälvor
Lägg mitt rens på blossande klippor
till måsarna

Låt himlen fyllas av upphetsade skrik
De firar sin midsommar idag med
ett himla bordsskick

Rök mig i båthuset
där det är lä och
tystare fåglar leker kull mellan takplankorna

IV

Jag drömde att min bror var här
Han hjälpte oss att
rydja på tomten

Jag såg honom uppifrån och han
höll i en kratta
lång och gänglig
malplacerad men ändå där

Jag är vaken nu och han
kanske kommer till midsommar
skrev han
Det beror på

Inatt höll han i ett
fiskespö
Vi funderade på om vädret var gynnsamt
För soligt kanske?
Men vi gör ett försök

V

Klockan var nästan fyra imorse
när katten bad att bli utsläppt
Det var ljust ute så
vi såg rådjuret
Hon låg med benen hopvikta under sig
och tuggade
där gården slutar och ängen tar vid

En svan i
papier mâché
såg henne också från verandan
med ögon av svart tusch
nu solblekt gula

II pris

Vivi Lindberg

Jag är 27 år gammal och jobbar som skådespelare. Efter många år i Göteborg har jag nu landat tillbaka i Finland och Helsingfors. För mig är skrivandet en rolig sak som jag kan hänge mej mellan varven och när jag får feeling. Ibland skriver jag dagbok, ibland dikter, ibland listor. Allt för att ordna världen och hänga med i svängarna.

Hemlis

Jag ska berätta en hemlis.
Jag är fortfarande kär i dig ibland,
jag vill fortfarande ha dina bebisar och systrar.
Och den där gubben jag låg med i mars hade mycket mindre snopp
än du.
Men säg det inte till någon.

Kråkan Hopp

Igår försvann hon.

Hon trasslade sig fri från hjärtats rötter
hon rev, slet, spottade groddar och sprattlade sig ut
sparkade uppåt och klöste sig mot ljuset
sprang ur mig på skakiga ben med långa vita vingar
skrattade och ropade adios.
Upp mot himlen, upp i solen, upp i väg.

Hoppet slet sig loss, hon bröt sig fri.

Och äntligen kan jag andas.
Hon var inte det sista som lämnade mig.
Hon var den sista som lämnade en fest som tog slut för länge länge sen.

Tack och hej lilla kråka
Du är en underbar kraft,
men en mycket krävande gäst.

Släkt med Sabina 3

Nu förstår jag vad hon menade.

Nu när jag är hon.

Och du håller mig inte längre när haven öppnar sig.

Du ler och tittar snällt.

Som om jag var en halt tant på bussen.

En hund med tre ben,

ett bortglömt barn i matbutiken.

Att gå från Älskling till Sabina 4.

mörkt mörkt mörkt.

Beträffande Waterloo

Napoleon rider hem till sin sambo i natt

livrädd i ångest och panik.

Med pirr i magen

med mig i skägget

med tusen rusande ursäkter

med ett dundrande hjärta.

Hoppar upp på Bukefalos och galopperar mot Östra och Waterloo.

Europa körde över dig inatt,

och baby- du förlorade stort.

Det var inte nosandet, handling, handen.

Det var en ängel och en lång vass pil,

han siktade på mig men du kom i vägen.

Napoleon galopperar över spårvagnsspåren i natt.

Mot rött, förbi körsbärsblommorna.

Med tre lögner förspända och startklara i munnen.

Han har skenat men Bukefalos och femman bär.

Hälsa St. Helena och barnen från mig

Dårtass

Två händer är väldigt bra
då kan man hålla sig själv i handen
när man behöver någon att hålla i.
Därför ska jag vara bra för mig.
Så jag inte står där och håller en dåre.

Det misstaget har jag gjort.
Hållit dårjaget i handen.
Ryckts med av bara farten.
Fått kasta mej åt motsatt håll för att stoppa dårfärden.
Slitit skrubbsår på armar, ben, drömmar och själen.
Ett jävla slit att tämja sig själv.

Men nu är hon rumsren, kan gå i koppel,
kissar ute och röker nästan bara på fest.
Och om hon smiter ut genom dörren så kommer hon alltid tillbaka
när jag ropar.

Bråkmeister

Ibland bråkar jag för det är min enda chans att få vara med dej.
Och jag vill så gärna vara med dej.
Så fuck you din jävla rövhatt.

Skrik då.
Skrik lite på mig.
Snälla snälla säg nåt.
Din dumma dumma jävel.

Länge stod jag vuxen lång och rak i ryggen
tills det lilla egot inte stod ut.
Det lilla egot flippade och knäckte nacken på mig
hon bjöd upp till dans och regression

Att kalla den man älskar mest för fanskap och fitta.
Att skrika på någon man inte ens är släkt med.

Enkelbiljett till historien

A fish called Vånda

Vånda sprattlar inuti bröstet,
snärtar till i solar plexus
vassa vassa fenor
kallt skavigt fjäll.
Hon biter moralen i köttet
utmanar hjärnan i crawl
cirklar haj kring hemlisar
nosar sig till blod och oro
slår ångesten i ansiktet med stjärtfenan.
Stirrar på sanningen med sitt äckliga fisköga,
ett äckligt öga som aldrig stängs.

Hon kan alla vägars pris
vad kostar det här? Vånda vet.
vad kostar det där? Vånda vet.

Men om du tränar lite varje dag,
går på reiki
och äter fibrer
då somnar hon för en stund.
Hon är trots allt bara en fisk.
En abborre på villovägar.

Och om du hellre ser henne död
ska du slå henne hårt mot bryggkanten
lämna henne på durken låt henne torka i solen
vrid nacken av henne.
Peta ut hennes äckliga ögon och använd istället för mask.

Husmanskost och hemlängtan

Om man vill ha en kärlek av fullkorn
som vuxit på finsk mark
en kärlek av finskt råg
en fiberrik frisk och stadig kärlek
med riktigt smör och tunga rötter
något som håller en mätt länge
något man växer av
något som är så förbannat gott
så varje gång du sätter tänderna i det
trillar saligheten över dej

Hur gör man då?

Jag är så omåttligt mätt på baguette och marmelad.

Idk

Tiden innan går, på samma sätt som tiden efter.

Den färdas åt båda hållen.

Samtidigt.

Kvantfysik och vulkaner finns.

Internet, galaxer.

Färger mina ögon inte kan se.

Ettor och nollor,

dimensioner, rötter och sand.

Oändligheter.

Ett havsbotten i totalt mörker.

Valar som sjunger och stjärnor som faller.

Av allt som finns att vara rädd för,

är jag rädd för kuvert.

Av allt som finns att tänka på,

tänker jag på en lång man i Norrland.

Det här universumet.

Jag begriper då ingenting.

Släkt med Bridget Jones

Nu ska jag berätta hur ni ser på mig.

Nu berättar jag.

En kvinna utan man är ett förvuxet barn.

En potatis som fått ligga för länge i jorden.

Tonår som fortsätter till 35.

Småflicka ända tills fru.

Rotlös.

Ett misslyckande med stora lår.

Det är en förnedring att vandra i er blick.

Men jag vill meddela följande,

Alla vuxna är förvuxna barn.

Jag älskar potatis.

Jag var aldrig tonåring, jag föddes till tant.

Jag tänker fortsätta vara småflicka tills jag dör, även om fru.

Rotlös är jag, så in i helvete. Just nu.

Och jag är ett stort lyckande med mycket stora lår.

Gud nåde er,

Gud nåde er om ni placerar mig i barnbordet en gång till.

III pris

Terminal

Mattias Wingren

Jag är 29 år och ursprungligen från Jakobstad. Just nu bor jag i Vasa där jag doktorerar vid Åbo Akademi och forskar vid ett av universitetets labb. Min forskning berör moral, etik och mötet mellan människa och teknik. Skrivande är för mig ett sätt att förstå världen och sin plats i den.

BOOTING...

MURUS II
DOS VERSION 2.3
(C) COPYRIGHT MURUS CORP 1982

Jag@home █
Jag@home list files █
boktips dikt kattbilder
Jag@home █
Jag@home show dikt █

0000

En syntetisk verklighet
blev våra drömmar.

0001

Hand
sträck
mig din
hand. Våga röra
mig och känn min mänsklighet,
spill blod vid sidan om metall och silikon.
Det finns så lite tillfälle att leva längre. Minns du hur man gjorde?
Vad minns man längre egentligen. Jag vet inte. Jag kan inte minnas vad jag glömt.
Jag måste leta under alla kablar.

0010

Kablar ovanpå kablar,
snår av konspiration,
djungler av desinformation.
kablar under kablar
över kablar, längs kablar,
tentakler.
Zoner av myller,
greppande zoner, retirerande zoner,
gråa zoner.
Teknologiska pumpar,
jättelika vågor,
överflöd av information.

Det var länge sen
jag hörde
min egen röst.

Metamorfoser,
människa blir maskin.

Ibland glömmer
jag vem
jag är.

Syntetiska palats reses,
kalla altare till de värdiga.
Mänskliga mellanled tunnas ut.

Det var
längre sen
jag kände.

Glädjelös njutning
i tid utan ordning.

Allt jag greppar:
ljummet.

Skakande händer,
tomt rus.

Jag går mot nästa.

Rusfylld
myopi.

Knappt går jag.

Artificiellt ljus
domnar ögonlock.

Fastnaglade ögon
på våldsam eskapism.

Syntetiska relationer,
påhittad framtid.

Neuroner,
transistorer.

Magnetspoler
genom väv av celler och silikon.

En slumrande jätte
som sakta vaknar.

Är detta
vad vi väntat på?

Nya tider,
nya gudar.

Ovetande
mytomani.

Nej,
det kan inte vara detta.

Övergivet
diorama.

Berg av betong,
världsträd av järn.

Strån av plast
kikar ut genom marken.

Artificiella solar
greppar staden i sitt ljus.

Våra val är egala.

En hängande trädgård
av spretande information.

Metall mot metall,
kakofonisk fågelsång.

Ett ständigt surr
av information.

Vi är
vi är
ja,
vad är vi?

Drönbikupor
fyllda av människobarn,

sittandes stilla
fyllda av kablar,

flödande rus.

Robotiska bin
förser nektar åt domnande kolonier.

Kungar över intet,
och varje kung har sin gud.

Kablar, kablar, kablar,
gigantiska lemmar.

Varje andetag
skakar världen.

Finns det någon
som hör mig?

Övergiven
överlevnad.

0011

Jag får ett meddelande vilket tas emot, analyseras och besvaras som om jag själv hade gjort det. Det lämnar en digital stämpel, vilket intygar att det är mitt eget värv. Om allting går som beräknat kommer min mor uppskatta meddelandet.

Jag mår illa. Kablar sätts utanpå och inom min kropp. Jag får tillbaka en lista fylld med rekommendationer, näring i noggranna decimaler levererande till min dörr om jag så önskar. Längst ner i rapporten ser jag min förväntade livslängd.

Jag läste Dostojevskijs nyaste roman, eller en roman skriven som om den hade skrivits av honom. Barthes tes om författarens död har onekligen fått en ytterligare mening.

Jag tar fram min Hedonismus™ och placerar elektroderna på sina designerade platser. Jag vaggas sakta in i ett skönt rus.

Jag önskar att resa så jag sätter på mig min Phantasia™ och åker till Florens under 1200-talet. Det ska bli trevligt att träffa Dante igen. Tillverkarna har lovat att vi i framtiden temporärt kommer kunna glömma vem vi egentligen är.

Jag tar fram min Nota™ och ser vilka uppgifter som givits till mig denna dag. Vissa av dem känner jag inte för att göra, men som tur är finns det kur för sådant.

0100

Se tiden vilken skrider mot sin ände,
där ingen märker att det är en ände,

där livlöst liv förlevs i tid utan tid,
där grov förvillning ständigt skymmer vår ände,

där dagar, röster, gudar – allt blir brus,
där det enda vilket kvarstår är vår ände,

där hunger stillas genom torkat bröd,
som knapras på till slutet av vår ände,

ett minne sprunget ur människors mänsklighet
som tynar med varje steg emot vår ände.

Kontakt har ökat men utan närhet,
en hopvirad råttkung vid sin ände.

Kunskap har ökat men utan visdom,
en tanklös frossa utan någon ände.

Jag hoppas, vill, att knapert ska bli mer,
men vi verkar vara vid vår ände. Ja,
vi verkar faktiskt vara vid vår ände.

0101

I en värld av pixlar
är det svårt att veta vad man ser.
Är himlen
som påminner om smutsigt glas
himmel.
Det är svårt
att verkligen veta
nuförtiden, nuförtiden
är allt så opakt,
som smutsigt glas.

Jag minns
glaset saft
jag drack som liten
under parasollet.
Det var länge sen nu.

I en binär värld
är det så svårt
att veta vad man minns.
Man är sina minnen,
utan minnen är man ingen,
och minnena försvinner i bruset.

Ja, det var så märkligt länge sen
jag var liten. När jag var liten
fick jag min första dator,
en leksak.

Liv utan val,
utan val har man ingen vilja.
Vissa säger att vi aldrig hade det.
Homo adaptus.

Världen,
den var så stor
på den tiden.
Den är större nu
men mer
inskränkt än nånsin.

Ständig kontakt
men utan känsel.
Ingen känsel,
inget liv

Det var länge sen jag kände
en annan.
Jag känner knappt mig själv längre.

Stela hyddor,
bara skal. Likt
föråldrade maskiner,
leksaker.

Om jag spetsar öronen,
om jag verkligen försöker höra
bortom allt brus
hör jag ljudet,
det vi hade
ännu har,
men knappt.
Det är så tyst, det ljuder så sällan.
Jag väntar ständigt på det.
Utan det vill jag bara sjunka,
ner i flödet
ner, ner
där inget längre berör mig.

0110

Dagarna försvunna,
återstår bara som ett ljummet täcke.
den ena går in i den andra i konkatenering.
Länge,
länge
väntar vi.
Även väntan har börjat vänta.
Ord blir suddiga,
förlorar sin representation,
sin förankring.
Vi flyter i tomhet,
vrid,
vänd på det
tills du inte längre ser din spegelbild
i glasklar grymhet.
Vrid för att slippa,
för att fortgå
i flödet.
Vi talas till av en röstlös röst,
och följer flöjtens ton.
Vi gungar mellan kanterna av limbo
och väntar på att knuffas –
det händer inte,
det kommer aldrig att hända, ljummet
kommer vi att drunkna, utan
att märka.
Mänsklighet tappar mänsklighet,
vem vet om det är bättre.
I slutändan vet man mycket lite.
Jag minns en het sommardag
springandes i gräset
den somnar jag till.
Jag tror inte
jag vill vakna längre

K		1		0	
A		0		0	
L		1	0	0	
L		1	0	0	1
M		K	1	0	0
E		O	1	0	1
T	1	P	1	0	1
A	1	P	0	0	0
L	0	A	1	0	1
L	1	R	1	0	1
V	1	V	0	F	0
I	1	Ä	1	Ö	1
V	1	V	1	R	1
Ä	1	R	0	S	0
N	1	U	0	L	1
T	0	N	1	U	1
A	1	T	1	T	
R	1	D	0	N	
S	1	R	1	A	
T	1	A	0	Ö	
I	0	G	1	G	
L	1	E		O	
L	0	T		N	
A	1	J		L	
P	1	Ä		O	
Å		R		C	
E		N		K	
N	1	T		D	
S	1	R	1	R	
K	0	Ä	1	Ö	
U	1	D	0	M	
R	1	I	1	M	
1	0	N	0	E	
1	1	G	1	R	1
1	1	E	1	O	1
	0	T	1	M	1
	1	G	0	E	0
	1	R	1	N	0
	1	Ö	1	T	
1		N	0	I	
0		T	1	L	
0			1	L	1
1	1		1	F	1
1	1		1	L	
0	1		1	O	
	1		1	D	

jag drömmer om det jag glömt och det jag drömmer om
det är jag och det som inte drömmer är inte jag men jag
drömmer och därför finns jag

0111

Ta med familj och vänner
alla ni känner, ja, allt ska bort.
"Det var på tiden", säger ni. Tja,
vad har vi för val? Stig på, stig på
vid vår terminal

Mitt i allt slog världsfred in,
inget krig utan människor.
Stig på, stig på
mot vår terminal.

Jag hoppas, hoppas
men vet,
allt är förtret,
ack så blekt –
människosläktet förvånansvärt vekt.

Era biljetter, tack –
det sista ni behöver.
En sista färd,
framåtskridning emot intet.
Kom ihåg att fästa er ögon
på landskapet
dragande förbi,
brusten framtid, vridna drömmar,
ånger och bön.
När inget annat hjälper
återvänder man till det gamla och prövade,
men det är för sent, för sent.
Vi är intill vår terminal.

Röster viskar,
lugnar och försäkrar
samma slingrande rationalisering
som formade vägen mot vår terminal.

Vet någon, någon alls,
hur denna farkost fungerar?
Nej, vi byggde förbi vårt förstånd.
Stig på, stig på.

Jag hör ännu prasslet av löv
från en förgången sommardag,
men minnet:

det känns knappt som mitt längre.
Stig på, stig på.

Räkna noga, så ingen glöms,
alla ska bort.
Vid vår terminal,
mot vår terminal.

Terminal, adjö.
Terminal, det är slut.
Sluta tänka, finnas.
Terminal,
ett ord som först nu förstås.
Det låg som en slumrande potential och exploderade,
en idé vilken
blev en realitet större än någon hoppats,
något vi inte själva längre förstår –
så mänskligt, så mänskligt.
Vi var för viktiga, för centrala att förgå,
speciella,
mer än djur,
mer än världen.
Overkliga plats, overkliga värld ...
Och jag vet,
vet,
att om vi bara ville
kunde vi ännu stiga av,
men
det händer inte,
det kommer inte hända,
det –

TUUUUUUUUUUUUUT

Jaha, tiden är inne, den är ute. Vad var det jag sa?
Låt oss lämna vår terminal
till vår terminal.

```
Jag@home █  
Jag@home remove dikt █  
Jag@home █  
Jag@home exit █
```


Vad är fel på mig?

Hedersomnämning

Sonja Lindstedt

Jag är 21 år gammal och kommer från Esbo, men bor numera i Åbo där jag studerar psykologi för tredje året. Att skriva har länge varit ett intresse för mig, men tills nu har poesin varit begränsad till notes-appen i min telefon. Utöver skrivandet uttrycker jag mig gärna även genom teater, mode och matlagning.

snaran / F99?

jag föddes med en snara kring halsen
kanske, nästan, inte riktigt, snart levande
snarligen överlevande
jag har burit snaran som ett halsband
de har inburat mig, försökt halshugga mig,
binda fast mig, snärja mig
jag har fått värja mig
från dem, från allt, från världen
jag har varit svag
nästan drunknat, tappat allting på färden
snaran har dragit mig till ytan
jag hatar den, fy fan
den har krossat min nacke till pulver
jag är ryggradslös, makalös
sinneslöst sjuk
i huvudet, i själen, i kroppen, i magen
jag kastar upp
flera gånger om dagen tänker jag på snaran
jag drar i den, förgäves
jag har ingen lust
ingen luft, snaran stryper mig
stjäl mina andetag igen
såsom för länge sen
när jag föddes med en snara kring min hals
knappt levande
men överlevde trots allt

it's the damn phones / 6C5Z?

jag har läst samma bok i ett år, snart är jag halvvägs igenom
ingen aning vad den handlar om, jag trodde Jane Austen var romcom
liksom
jag är mitt i kapitlet men jag tar fram min telefon
jag skrollar
jag skrollar
jag skrollar, herregud, har det redan gått åtta timmar?
min hjärna är helt tom, det flimrar framför ögonen
kroniskt online är väl min dom, doomscrolling är min drog
jag kastar bort min telefon
jag stirrar på min vägg
klockan tickar, tick-tack, tick-tack
TikTok?
nej, lägg av, okej jag klickar bara snabbt
herregud, är det redan natt?

like a virginia / F32?

duggregn, lerpölar, strandpromenad
ingenting gör mig glad
det är brist på serotonin, dopamin
oxytocin har jag knappt alls
behöver en ny drog,
en hit i ansiktet, på radion, rakt in i blodomloppet
någonting som höjer hoppet, moralen
ett dopp i havet
kanske
med fickorna fulla av sten
mina ben är så trötta
kanske
jag går hem igen

är min pappa narcissist? / F94.1?

bitch, lazy ass bitch
fat ass bitch
det var ju bara ett skämt
visst, det har hänt ett par gånger
några, ett antal, men bara ibland
det går lite ur hand, liksom
ja, det är fel.
jag hatar honom med
det är bara att dölja det
nynna i huvudet för att skölja ut det
planera tyst din flykt, den kommer nog snart
några veckor, månader, år, det går nog bra
vänta bara, ingen skada sker
- krasch -

jag är väl inte narcissist? / F60.8?

jag hatar krig
humanitär kris efter kris
vila i frid
jag hatar hungersnöd, blod och död
barn som skjuts ihjäl
torka, sjukdomar, översvämningar, förföljningar
folkmord
jag får kväljningar av att se på
jag hatar att känna mig otillräcklig
blockerar allt politiskt content
skyller på doomscrolling, min mentala hälsa är så bräcklig
låter allt det hemska bli bortglömt, undangömt för min syn
för jag hatar krig
men mest av allt
hatar jag att jag är så självisk
att det jag egentligen hatar mest
är mig själv

i mitt huvud bor en man / F50?

han är bara en man, bara en man
men när han ger order gör jag allt jag kan
för att passa in i hans trånga ideal
för att inget känns så bra som att vara smal
han finns inte, men han är överallt
i spegeln, i nyckelhålet, han sitter på min sängkant
han bor inuti mitt huvud, i mina tankar tror jag
likt en ovillig hyresgäst vägrar han ge sig av
jag måste varit femton, nej tio, nej det vara då jag amma'
som jag ärvde honom i bröstmjölken från mamma
nu kritiserar han mitt varje steg
jag är för tjock, för kort, för blek
jag borde vara slim thick, nej heroin chic
oberoende så räcker jag int
en dag glömde jag att raka mina ben
jag lovar, jag glömmer det aldrig igen
förlåt, förlåt för min existens
jag tynar bort, snart finns jag inte ens
om man har tur så dör man som ung
hellre det än att nånsin bli gammal och ful
mannen ler och nickar
jag lyder som en duktig flicka

vem behöver terapi när vi har some?

självdagnostisering, övermedikalisering
här är 3 tecken på att du har ADHD!
om inte är det nog ASD, BPD, PTSD, eller kanske HIV
ingen är neurotypisk
det är klart du vill veta vad som är fel med dig
varför du mår som du mår
en diagnos kommer inte göra det mera riktigt
du behöver vård
få tala med en psykolog
få känna dig viktig
ställ dig bara i kö, det tar ett par år
under tiden, här är 3 tecken på att du har tvångssyndrom!

epilog / F33

min depression är recidiverande
på sistone snarast stegrande
min far har vägrat att inse
att han som söndrar, han betalar för de
"de" är då mitt psyke
istället betalar snälla mamma för min terapi
hon har själv erfarenhet av melankoli
men så bodde hon visst med min far i flera år
det räcker för att knäcka de flesta människor
en dag kanske jag blir frisk
det tror min terapeut javisst
men det tar nog ett tag innan jag ej mera lider
jag kanske hinner lära mig vad recidiverande betyder

Hedersomnämmande

Ida-Maria Sola

Jag är född 1994 i Borgå, men bosatt i Åbo sedan tio år tillbaka. Jag har studerat litteraturvetenskap, samhällsvetenskaper och psykologi, och jobbar för tillfället som psykolog. När jag inte är på jobbet vill jag springa långt, skida, dansa, läsa, bada i havet och vara nära andra. I mitt skrivande får jag utrymme för den värld och de tankar som inte ryms någon annanstans. Ofta hänger löpningen och skrivandet ihop för mig. I den här diktsviten ville jag skriva om den fysiska ansträngingens kraft och plats i våra liv.

De är vackra, som hästar i en flock. deras hud ligger stramt över musklerna, benen hamrar ner i gruset och upprepar sig tills allt lagts till rätta. jag springer bakom dem, känner deras svett landa på min panna. vaderna är spända och fyllda, kropparna är självgående, det spelar ingen roll vad någon av oss tänker, vi ska framåt. runt och framåt. ljudet av hovarna ekar i mig, dom frustar, jag frustar för att hinna med. vi är inte samma, de är förädlade, jag bara en av tvånget tvungen. det här är vad det upprepade steget gör: det far fram över kroppen och hyvlar bort. viförbrukar oss själva, den som springer tillräckligt länge vaknar en morgon som ett föl; obefläckad och redo.

trädens grenar växer in i mina ådror
nästan allt som varit av betydelse
har funnit här
bland dessa hus och fasader

den blå stunden rymmer in mellan träden
avdunstar och blir en dag

löpningen liknar kärleken på det sättet
att man gång på gång
måste ge sig ut

i gryningen är alla ljud dämpade
stegen förstärkta små dån
in i tiden

vid Hallisforsen stannar jag
på en av slussarna står det skrivet
Ida rakastan sinua!

tror det har stått där i alla mina år här
jag undrar om hon som skulle se det
någonsin såg det?

och vad det i så fall gjorde med henne?

träden är klädda i rimfrostens tröjor
vyn ett vykort från verkligheten

kan ett liv gå ut på att springa hit och tillbaka?
stanna på bron och titta på forsen
på mitt namn som är någon annans och tänka

att det ändå fanns de som älskade mig här

hur kan jag veta att det inte var någon av dem,
som skrev det där,
en tidig morgon
för mycket länge sen?

och om det var så,
att det var jag som skulle se det,

såg jag det
och förstod jag
att göra något av det?

luften har stått stilla i veckor
jag har misslyckats med att vara lycklig
springer i hettan
tänker att det är en bra förberedelse
men vet inte riktigt för vad

staden råmar i sin tomhet
där allt tycks gå långsamt

att vara ensam
är att bli upptagen av sig själv

det är omöjligt att färdas och att gråta. det enda som hörs är ljudet av
oss, som djur i kvällen, en flock fötter. i klungan kan jag vara ensam,
rörelsen förskjuter oron och lämnar plats för smärtan som växer i
magen, angriper lungorna men hindrar inget:
smärtan är en kärna, en ogrumlig punkt, en början med ett slut,
en plats att besöka, ett ställe
att själv lämna.

september är fuktig
hösten kommer allt fortare
allt mer överfallande

jag hinner inte med
jag kan inte stanna

runt mig sjunger de om att aldrig återhämta sig helt
återhämtar sig någon någonsin
helt?

är inte det en omöjlighet i sig

varje höst lämnar jag något.

efter en natt med någon,
då båda två ligger tysta

och efter att ha sprungit riktigt fort,
ensam i en sen kväll

finns alltid en stund av stillhet
då rörelsen är klar.

i ruset efteråt
finns ett litet mellanrum

då det är synligt
hur allting blev

livet är en samling trådar som sträcker sig förvånansvärt segt genom åren. när vi långt senare möts vid forsen färdas din blick rakt in i mig på samma sätt som den gjorde ute på ön, i badhusets skugga. nu vet jag vad det är som händer: du ser något jag själv aldrig kan få syn på.

när vi pratat klart springer jag vidare över åkrarna, hinner nästan ända fram till fornlämningarna innan gråten kommer. där ute vid stenröset skrev du en gång våra namn i ett häfte, det var den nittonde oktober och det regnade, bläcket smetades ut på sidorna. du var trött då och jag sprang före, tyst plöjde vi över de sovande åkrarna.

nu tittar jag på rågen som växer, på ådalen. kanske går inget aldrig om, kanske är din blick en tråd genom åren som jag springer längs. är det så här det känns att höra hemma?

Tidigare prismottagare i

2023 NOVELLER

I	Alexandra Harald
II	Amanda Nylund
III	Vendla Fagerudd
Hedersomnämmande	Rebecca Ahlbäck Daniel Wickström

2022 DIKTER

I	Cim Dahlle
II	Jorunn Lavonius
III	Henrika Biström
Hedersomnämmande	Amanda Aumanen Stella Michael

2021 NOVELLER

I	Felix Fortelius
II	Julia Mäkkylä
III	Evelina Kulp
Hedersomnämmande	Elvira Niemi Fanny Thalén

2020 DIKTER

I	Ellenore Wentjärvi
II	Emma Levo
III	Christoffer Steffansson
Hedersomnämmande	Alexandra Harald Sandra Holmqvist

2019 NOVELLER

I	Mathilda Larsson, Helsingfors
II	Jessika Kriss Holmlund, Åbo
III	Oskar Lindholm, Helsingfors
Hedersomnämmande	Mårten Sandström, Berlin Sarah Åkerman, Vasa

2018 DIKTER

I	Rosanna Fellman, Jakobstad
II	Emma Kanckos, Pedersöre
III	Ellinore Lindberg, Tenala
Hedersomnämmande	Lina Bonde, Nykarleby Axel Vienonen, Åbo

2017 NOVELLER

I	Dea Solin, Malmö
II	Quynh Tran, Malmö
III	Axel Åhman, Helsingfors
Hedersomnämmande	Ida Kronholm, Helsingfors Julia Mäkkylä, Åbo

2016 DIKTER

I	Adrian Perera, Åbo
II	Sara Ebersson, Uppsala
III	Nina Östman, Helsingfors
Hedersomnämmande	Déa Solin, Skurup Mirka Sulander, Helsingfors

2015 NOVELLER

I	Satu Laukkanen, Åbo
II	Christa Lundström, Vasa
III	Julia Wickholm, Söderkulla
Hedersomnämmande	Malou Ziliacus, Bromma Mariann Hilli, Åbo

2014 DIKTER

I	Josefin Öst, Åbo
II	Ingrid Weckström, Åbo
III	Hanna Ylöstalo, Åbo
Hedersomnämmande	Josefin Nylund, Vasa Otto Sandqvist, Helsingfors

2013 NOVELLER

I	Martina Moliis-Mellberg, Åbo
II	Ellen Strömberg, Jakobstad
III	Otto Donner, Helsingfors
Hedersomnämmande	Helen Korpak, Helsingfors Jenny Sandells, Jakobstad

2012 DIKTER

I	Emma Mattsson, Jakobstad
II	Sylvia Javén, Nagu
III	Valter Holmström, Helsingfors
Hedersomnämmande	Emma Malmberg, Enklinge, Åland

2011 NOVELLER

I	Celia Hillo, Helsingfors
II	Jenny Langenskiöld, Esbo
III	Ylva Vikström, Åbo
Hedersomnämmande	Eivor Bäck, Åbo Malou Ziliacus, Malmö

2010 DIKTER

I	Martina Moliis-Mellberg, Esbo
II	Linnea Tillema, Mariehamn
III	Karoline Berg, Borgå/Berlin
Hedersomnämmande	Maria Nyberg, Helsingfors

2009 NOVELLER

I	Emma-Lotta Säätelä, Vasa/Uppsala
II	Tove-Marie Börg, Vasa/Åbo
III	Andreas Södertlund, Ekenäs/Jönköping
Hedersomnämmande	Julia Lindström, Svalöv, Sverige Nina Othman, Jakobstad/Åbo

2008 DIKTER

I	Lina Löfqvist, Karleby/Stockholm
II	Helen Korpak, Helsingfors
III	Fredrik Bäck, Helsingfors
Hedersomnämmande	Emma Strömberg, Larsmo Ida Nyström, Vasa

2007 NOVELLER

I	Kaj Korkea-aho, Esse/Åbo
II	Sebastian Johans, Mariehamn/Uppsala
III	Stefan Nyman, Närpes/Åbo
Hedersomnämmanden	Jenny Björklund, Jakobstad/Åbo Fredrik Bäck, Helsingfors

2006 DIKTER

I	Matilda Södergran, Korsnäs
II	Emma Strömberg, Larsmo
III	Sebastian Johans, Mariehamn/Uppsala
Hedersomnämmande	Fredrik Bäck, Helsingfors

2005 NOVELLER

I	Freja Rudels, Dragsfjärd/Åbo
II	Martin Welander, Helsingfors
III	Sofia Sjö, Pedersöre/Åbo
Hedersomnämmande	Jenny Nyberg, Helsingfors Petter Sandelin, Jakobstad/Vasa

2004 DIKTER

I	Bosse Hellsten, Nykarleby/Karleby
II	Mari Lindman, Åbo
III	Martin Högstrand, Mariehamn
Hedersomnämmande	Sissel Korpiola, Esbo Jessica Poikkijoki, Jakobstad

2003 NOVELLER

I	Malin Klingenberg, Nykarleby/Åbo
II	Lina Löfqvist, Karleby
III	Fredrik Sonck, Mariehamn
Hedersomnämmande	Alexandra Sundberg, Hangö

2002 DIKTER

I	Heidi von Wright, Sundom/Åbo
II	Linnea Rönholm, Åbo
III	Karin Erlandsson, Åbo/Nykarleby
Hedersomnämmande	Paula Rehn, Helsingfors Anna Sarelin, Helsingfors

2001 NOVELLER

I	Hannele Rabb, Malax
II	Jan Glantz, Helsingfors
III	Maria Nygård, Kaskö/Helsingfors
Hedersomnämmanden	Lina Löfqvist, Karleby Lorenz Backman, Helsingfors

2000 DIKTER

I	Ulrika Nielsen, Nykarleby
II	Karoline Berg, Borgå
III	Maria Salomaa, Helsingfors
Hedersomnämmande	Maiji Öst, Pyttis

1999 NOVELLER

I	ika Österblad, Korsholm
II	Monica Ålgars, Pargas
III	Jean Lindén, Vasa
Hedersomnämmande	Anna Friman, Hangö/Helsingfors Kaj Korkea-aho, Esse/Pedersöre Malin Kivela, Helsingfors

1998 DIKTER

I	Catharina Gripenberg, Jakobstad/ Helsingfors
II	Yaba Holst, Helsingfors
III	Sanna Tahvanainen, Åbo
Hedersomnämmande	Henrik Robert Paetau, Helsingfors Sanna Huldén, Helsingfors

1997 NOVELLER

I	Sara Ehnholm Hielm, Helsingfors
II	Jan-Erik Karlsson, Helsingfors
III	Karin Huber, Helsingfors
Hedersomnämmande	Anna Friman, Hangö/Helsingfors

1996 DIKTER

I	Robin Valtiala, Grankulla/Esbo
II	Ann-Louise Gammelgård (Ann-Luise Bertell), Oravais/Helsingfors
III	Hannele Mikaela Taivassalo, Nedervetil/ Helsingfors
Hedersomnämmande	Sanna Tahvanainen, Åbo

1995 NOVELLER

I	Jan Näls, Helsingfors
II	Barbro Björkfelt, Åbo/Helsingfors
III	Theresa Normén, Vasa/Helsingfors
Hedersomnämmande	Joakim Enegren, Helsingfors Mikaela Hasan, Helsingfors

1994 DIKTER

I	utdelades inte
II	Sebastian Nyberg, Esbo/Sibbo
III	Bert-Henrik Enquist, Nagu
Hedersomnämmande	Thomas Brunell, Helsingfors

1993 NOVELLER

I	Marit Lindqvist, Helsingfors
II	Nelly Laitinen, Esbo
III	Casper Almqvist, Helsingfors

1992 DIKTER

I	utdelades inte
II	Alexandra Biaudet, Helsingfors och Katarina Blomqvist, Åbo/Köpenhamn
III	Hanna Ilander, Borgå
Hedersomnämmande	Ca Lindelöf, Helsingfors Sebastian Nyberg, Sibbo

SFV:s litterära tävlingar

1991 NOVELLER

I	Ca Lindelöf, Helsingfors
II	utdelades inte
III	Annika Rautoma, Helsingfors och Catharina Östman, Vasa
Hedersomnämmande	Anita Borgmästars, Korsholm Marina Lindén (Giljam), Helsingfors

1990 DIKTER

I	John Enroth, Pargas
II	Maria Antas, Helsingfors
III	Carina Nynäs, Åbo
Hedersomnämmande	Ralf Andtbacka, Åbo Ulrika Bengts, Helsingfors

1989 NOVELLER

I	Pia Maria Flodin, Åbo
II	Minna Karsten, Helsingfors
III	Bernt Österman, Helsingfors
Hedersomnämmande	Joel Backström, Helsingfors Sam Cygnel, Dragsfjärd

1988 DIKTER

I	Mårten Westö, Helsingfors
II	Margaretha Hupa, Åbo
III	Pia Kiviäho, Vanda och Maria Alander, Helsingfors
Hedersomnämmande	Mika Kosunen, Helsingfors Carina Karlsson, Åland

1987 NOVELLER

I	Tomas Jansson, Åbo
II	utdelades inte
III	Henrika Ringbom, Helsingfors och Jan-Erik Andelin, Åbo
Hedersomnämmande	Barbo Elgert, Helsingfors Ursula Vuorenlinna, Helsingfors Monika Fagerholm, Helsingfors Matilda Matsson, Stockholm Hans Raab, Tübingen

Syftet med SFV:s litterära tävlingar är att främja intresset för att skriva skönlitteratur. Det finns två tävlingar: Arvid Mörne-tävlingen (för under 30-åringar) som instiftades 1986, och Solveig von Schoultz-tävlingen (för de som fyllt 30) som instiftades 2004.

Vartannat år gäller tävlingarna dikter, vartannat år noveller. Arvid Mörne-tävlingen utlyses i oktober, tävlingstiden går ut i mitten av januari, och prisutdelningen sker i maj. Solveig von Schoultz-tävlingen utlyses i januari, tävlingstiden går ut i mitten av april, och prisutdelningen sker i september.

Båda tävlingarna har samma prissummor: I pris 5 000 euro, II pris 3 000 euro och III pris 2 000 euro.

Förstapristagarna erbjuds även en kortkurs i skrivande på Nordens folkhögskola på Biskops Arnö i Sverige. Kortkursen äger rum på sommaren och pågår cirka fem dagar. Därutöver får alla som premierats i SFV:s litterära tävlingar också delta i ett skrivarseminarium. SFV förbehåller sig den första publiceringsrätten till de prisbelönade tävlingsbidragen.

Med sin naturlyrik etablerade **Arvid Mörne** (1876–1946) skärgården och kustbygderna som finlandssvenskarnas eget poetiska landskap. Han hörde också till de mest respekterade bland ”den svenska jordens” ideologer, som ville bygga upp ett folkligt, finlandssvenskt och patriotiskt nationalmedvetande.

Men för det svenska ekonomiska och politiska etablissemanget framstod Mörne i många avseenden som oppositionell person. Det var inte bara mot AKS och äktafinnsk svenskfientlighet som Mörne höjde sin berömda djupa malmstämma; också mot Lapporörelsen och dess svenska gynnare, mot högerradikalism i allmänhet och även mot de kommersiella intressenas kulturella förmynderi yttrade han sig både som diktare och publicist. Mörne var också Finlands mest framträdande representant för den nordiska demokratins ”beredskapsdiktning” mot de totalitära tendenserna i 1930-talets Europa.

Redan som ung hade Mörne väckt uppmärksamhet med sin friska men ännu något oviga lyrik, men av den samtida konservativa kritiken ställdes han i skuggan av andra diktare. Senare bedömare har med skäl vänt på rangordningen.

Källa: Johan Wrede: ”Arvid Mörne”. Biografiskt lexikon för Finland, blf.fi, SLS URN:NBN:fi:sls-4798-1416928957404

Solveig von Schoultz (1907–1996) nådde konstnärligt mästerskap både som lyriker och som novellist. Hon debuterade år 1932 med ungdomsromanen Petra och silverapan, som följdes av romanen December fem år senare. Hennes första diktsamling *Min timme* utkom 1940. Kriget hade stor betydelse för henne, liksom för många av de kvinnliga författare som debuterade på 1930-talet, vilket framgår av den självbiografiska *Längs vattenbrynet* från 1992.

Litteraturkritiken har i efterhand uppmärksammat att von Schoultz vid tiden för sin debut drogs till modernismen, som i början av 1940-talet var mycket omstridd.

Inom litteratur- och kvinnoforskningen har man fäst uppmärksamhet vid att von Schoultz utforskade ”samhällsmodern” – en kvinnotyp som ofta förekommer i kvinnotexter från kriget och efterkrigstiden. Solveig von Schoultz skildrar, ofta med en viss ironi, moderskapets många aspekter: från lycka till självupppoffring och åsidosättande av egna behov. Under hennes långa författarbana bemöttes detta på olika sätt. Under de första årtiondena fick hon god kritik för sin psykologiska insikt och sina kunskaper om kvinnor och barn. Under könsrollsdebatten på 1970-talet var kritiken njuggare, medan hennes texter senare bemötts med uppskattning även från feministiskt håll.

Källa: Katarina von Numers-Ekman: ”Solveig von Schoultz”. Biografiskt lexikon för Finland, blf.fi, SLS URN:NBN:fi:sls-5163-1416928957769

VINNARSKRIBENTER | 2024

Felicia Sarling

Vivi Lindberg

Mattias Wingren

Sonja Lindstedt

Ida Maria Sola

Arvid Mörne-tävlingen

Syftet med SFV:s litterära tävlingar är att främja intresset för att skriva skönlitteratur. Det finns två tävlingar: Arvid Mörne-tävlingen (för under 30-åringar) som instiftades 1986, och Solveig von Schoultz-tävlingen (för de som fyllt 30) som instiftades 2004.